

O SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

(kázání, evangelický sbor Krnov, neděle 27.2.2022)

Čtení: Skutky apoštolské 2,41-47
Evangelium podle Matouše 20,1-16

Sestry a bratří, slyšel jsem mnohokrát při rozhovorech s lidmi: „Víš, já vlastně nemůžu říct, že nevěřím, já věřím, ale tak nějak po svém, a necítím potřebu být k tomu nějak organizován...“ „Jsem křesťan samorost...“ a podobná prohlášení.

Spousta lidí si v sobě nosí představu církve jako spolku pro pěstování náboženských zkušeností, podobně jako zahrádkáři pěstují ředkvičky a kulturisté svaly. Do kostela pak lidé chodí proto, aby zaplatili členské příspěvky a získali patřičnou čárku do členského průkazu. Jednou za čas se prostě sluší tam zajít.

Této představě určitě napomáhá církevní struktura, úřední mašinka, která hladce jede, aniž by potřebovala lidi angažované; církev jako ústav k poskytnutí určitých služeb, jako když jdete do obchodu pro rohlíky – dostanete, co si zaplatíte, a nemusíte mít žádný vztah ani ke konkrétním rohlíkům konkrétního pekaře ani k příslušnému prodáváči; je vám úplně jedno, jestli si nakoupíte v Hypernově nebo ve stánku na nároží.

Zalistujeme-li knihou Skutků apoštolských, vidíme církve úplně jinou. Je to církve v počátcích, vznikající, hledající. Nevzniká jako instituce s kostely a farními úřady. Vzniká ze skupinky neučených rybářů a jim podobných společníků ukřižovaného učitele Ježíše. Ze začátku jsou schovaní a hodně nejistí, později se trochu rozkoukají a otrkají, a ještě po několika dnech je zcela promění setkání se vzkříšeným Mistrem a naplnění Jeho Duchem.

A když se s Ním později loučí, dostávají od Něj úkol: „Buďte mi svědky až na samotný konec světa a čiňte z lidí mé učedníky.“

Ten úkol nezní „zorganizujte mi církve, postavte kostely, zvolte biskupy a seniory a povolte faráře, aby všem jednou týdně vysvětlili, jak mají ctít Boha...“, ale: „VY buďte svědky“ = takoví, jací jste, se vším bohatstvím své rodiny, svého občanského povolání, svých obdarování, zájmů a koníčků; VY buďte svědky. Ne „abyste lidem ukázali, jak získat zvláštní nedělní nebeský zážitek, vytržení z všedního dne při poslechu ordinovaného kazatele...“ nýbrž „abyste lidi inspirovali a aby jejich všední dny byly prostoupeny stejnou nadějí a vírou a nadšením, jako ty vaše. Aby i oni se stali svědky a abyste si ve společenství navzájem dosvědčovali vaši společnou zkušenost setkání s Kristem, zkušenost odpuštění vin a očekávání života věčného.“

První církev vznikla jako pouhá parta lidí blízkého přesvědčení a podobného smýšlení – ne proto, aby prosadili křesťanské myšlenky do politiky, natož pak aby dostali dotace na svou činnost; začali se scházet prostě proto, že jim spolu bylo dobře, že se navzájem povzbuzovali a těšili a pomáhali si...

Mám pro vás teď úkol: Když si připomeneme ten text – najdete, co s touto církví Kristových nadšenců máme společného? *Přijali slovo, byli pokřtěni, poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se, měli věci společné (nesli zodpovědnost za hmotné potřeby společenství), dělili se o jídlo s radostí a upřímným srdcem, chválili Boha a byli lidu milí(?)...* A co rozdíl? Najdeme nějaké?

Každého dne pobývali v chrámě a přidávaly se k nim davy nových zájemců, dály se zázraky a všichni byli naplněni bázní...

Sestry a bratři, někdy míváme při čtení Skutků mindráky – jako že nejsme to, co bychom měli, že snad špatně plníme svou církevní roli; připadáme si, že jsme maličcí; zdá se nám, že nás všichni opouštějí a nechávají na pospas... Někdy vzpomínáme na to, jaké to bývalo před léty, jak všechny ty lavice byly plné, jak zněly chorály a křtilo se skoro každou neděli, a zástupy konfirmandů a pěvecký sbor a jak se spravoval kostel a učilo náboženství a...

Všechny tyto záležitosti jsou krásné a vzácné. A přece nejsou podstatou církve!

Ježíš řekl, že církev je tam, kde jsou dva nebo tři shromáždění v Jeho jménu. Tím nemyslel, že se musíme rozdělit do dvojic a vykřikovat „Ježíš, Ježíš“. Mluvil o tom, že církev nestojí ani na budovách ani na aktivitách ani na počtech a statistikách, ale na živých lidech; na těch, kdo se setkali s Ježíšovou láskou a pro které něco znamená Slovo Boží, kteří litují svých vin a radují se z přícházejícího Božího království... Těch, kteří se před Bohem sklánějí v modlitbě, naslouchají Jeho hlasu a potřebují jej ke svému životu a kteří Jej poslouchají a plní svůj život milosrdenstvím a službou a zrcadlí lásku, kterou dostávají.

To je církev, pravé Tělo Kristovo – a nezáleží na tom, jestli sedí v katedrále nebo třeba ve vězení. Církev může vzniknout v katakombách, při rozhovoru v zaměstnání, na staršovstvu nebo na dětském táboře. Církev je ze své podstaty neviditelná – jako Duch, který ji budí – a prostupuje napříč lidskými úřady a institucemi.

Církevní instituce jsou tady k tomu, aby podpořily tento zmíněný účel, aby poskytly shromažďující se církvi prostor, aby spojovaly jednotlivé sborečky křesťanů, aby spolu mohly tyto sborečky sdílet informace a službu; jsou velkou pomocí, ale ne podstatou věci.

V povědomí lidí kolem nás, ale někdy i v našem, znamená církev její představitele – papeže, biskupy, u evangelíků třeba synodní radu nebo faráře. To je ovšem tragický omyl. Biblická církev je společenství těch, kdo vyznávají Krista, parta lidí kolem Ježíše, kde má každý svoje vlastní místo a kde jsou všichni stejně důležití, bez ohledu na to, jestli v neděli oblékají talár nebo obyčejné kalhoty.

Církev není obchod, kam si zajdu doplnit duchovní zásoby na týden, zaplatím za to bankovkou do kasičky, a víc se nezajímám. Církev je skupina lidí, ke které, jsem-li Kristův, prostě patřím, ať mě to těší nebo ne; je to skupina Božích dětí, za kterou nesu před Bohem zodpovědnost. Nejen že ji můžu využít, když to potřebuju, ale ona taky potřebuje mne. Jestliže patřím Kristu, nemůžu opomíjet ostatní Jeho učedníky – své spolubratry a spolusestry.

Sestry a bratři, dnes máme výroční sborové shromáždění. Čekají nás rozhovory o číslech, plánech, opravách a dalších přízemních tématech, spojených s organizací tohoto našeho církevního společenství. Mysleme při tom na to, že to všechno napomáhá, abychom se mohli dobře scházet, sdílet své zkušenosti s Bohem a naplňovat úkol, který nám svěřil Pán Ježíš.

A přitom se těšme ze svědectví Písem o staré církvi a inspirujme se jím. Nebojme se radovat se ze svého Spasitele, nebojme se scházet a budovat své společenství a nebojme se, že by mohlo zaniknout, kdybychom třeba nesehnali peníze na provoz kanceláře nebo na opravení domu. Církev nejsou domy a kanceláře, církev žije v lidských srdcích, a dokud Kristu dáme svá srdce, dotud bude církev zdárně prospívat.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme za to privilegium, že patříme ke společenství Tvého lidu. Děkujeme Ti i za tu jeho malou částičku tady v našem krnovském sboru. A prosíme Tě, abys naše společenství opatroval a vedl, abys nás naplňoval Duchem jako kdysi učedníky, abys nás pověřoval a motivoval k různým potřebným službám jak uvnitř církve tak i navenek vůči lidem okolo nás.

AMEN!